

СУПСИДИЈЕРНО СУПАРНИЧАРСТВО

У односу супсидијерног супарничарства, сваки од тужених има правни интерес за подношење жалбе против пресуде којом је одбијен тужбени захтев према претходном туженом.

Из образложења:

„...Решењем Апелационог суда у Београду Гж 1843/21 од 16.6.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено решење Вишег суда у Београду П 101/21 од 22.1.2021. године, исправљено решењем истог суда под истим бројем од 24.5.2021. године, којим је одбачена жалба овог туженог, изјављена против пресуде на основу одрицања Вишег суда у Београду П 6982/2019 од 21.12.2020. године.

Против наведеног решења донесеног у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Пуномоћници првотуженог и тужиоца су доставили одговоре на ревизију.

Испитујући побијано решење у смислу члана 408. у вези члана 420. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Из списка и разлога побијаног решења произилази, да је тужилац у овој парници примарним тужбеним захтевом тражио да се обавезе тужени Специјална болница за офталмологију „М...“, да тужиоцу на име дуга исплати износ од 22.942.541,48 динара са законском затезном каматом почев од 26.9.2019. године па до исплате, док је евентуалним захтевом тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати на име дуга наведени новчани износ, уколико суд оцени да је постављени примарни захтев неоснован. С обзиром да се поднеском од 14.12.2020. године, тужилац одрекао тужбеног захтева у односу на туженог Специјална болница за офталмологију „М...“, првостепени суд је пресудом на основу одрицања П 6892/19 од 21.12.2020. године, одбио тужбени захтев постављен у односу на овог туженог. Против наведене пресуде, жалбу је изјавио тужени, која је побијаним решењем одбачена као недозвољена, а због недостатка правног интереса (члан 378. став 3. ЗПП). Пресудом на основу одрицања, према ставу нижестепених судова, није одлучено о захтеву тужиоца у односу на туженог, већ само о примарном захтеву тужиоца према туженој Клиници.

Оцењујући наводе ревизије, Врховни касациони суд налази да наведени закључак судова о недозвољености жалбе због недостатка правног интереса, није правилан.

Према члану 206. Закона о парничном поступку, тужилац може тужбом да обухвати два или више тужених и на начин што ће да тражи да тужбени захтев буде усвојен према следећем туженом за случај да буде правноснажно одбијен према туженом који је у тужби претходно наведен и то само ако према сваком од њих истиче исти захтев или ако према некима од њих истиче различите захтеве који су у међусобној вези, као и да је исти суд стварно и месно надлежан за сваки од захтева.

Наведеном законском одредбом дефинисан је институт тзв. супсидијерног супарничарства заснованог тужбом, којом је одређен и редослед тужених у погледу могућности усвајања захтева, који искључиво зависи од воље тужиоца. Парничне радње супарничара тичу се само оних који су предузели и противника, односно диспозитивне парничне радње односе се само на оне супарничаре према којима или од којих су предузете. Тужилац може повући тужбу према било ком туженом, свако од тужених може признати тужбени захтев или са тужиоцем закључити поравнање, при чему се мора поштовати редослед одлучивања одређен вољом или диспозицијом

тужиоца. Пошто се захтев према следећем туженом може усвојити тек када према претходном буде правноснажно одбијен, свако од следећих тужених има правни интерес да ту пресуду побија жалбом. То је логична последица супротности интереса којом се супсидијарно супарничарство одликује, јер код овог облика супарничарства, тужени су не само супарничари, него и противници.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд налази да је жалба друготуженог Драгана Балашевића дозвољена, односно да има правни интерес за подношење жалбе на пресуду којом је одбијен тужбени захтев према првотуженом. При том није од значаја чињеница да је то учињено пресудом на основу одрицања од тужбеног захтева, која се у погледу свог дејства ни у чему не разликује од пресуде којом је одбијен тужбени захтев након мериторног расправљања, изузев разлога због којих се ова врста пресуде може побијати.

Из наведених разлога, применом члана 415. ЗПП одлучено је као у изреци, а првостепени суд ће након спроведеног поступка по жалби и достављања овог решења странкама, предмет доставити другостепеном суду на одлучивање о овој жалби, као дозвољеној.“

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Рев 8793/2021 од 2.2.2022. године, утврђена на седници Грађанског одељења од 5.7.2022. године)